

desser. Dertil kommer, at disse Bestemmelser ville faae en ikke uvæsentlig Indskydelse paa den øvrige Straffelovgivning; men da de paagjældende Lovovertrædelser her behandles enkeltvis, vil det være vanskeligt under denne Behandling, der hindrer fleersidigt Hensyn, at forebygge Utlighed i Straffebestemmelserne, hvilket derimod med større Sandsynlighed vilde kunne undgaaes, naar samtlige de til samme Art hørende Lovovertrædelser behandlede under Et. Hiint Medlem af Udvalget har derfor været af den Formening, at bemeldte §§ rettest burde udgaae, hvoraf da følger, at §§ 19 og 20 ogsaa maatte bortfalde. Han har imidlertid ikke troet, at have tilstrækkelig Anledning til at afgive et dissentierende Votum.

Udvalgets øvrige Medlemmer kunne imidlertid ikke dele disse Anskuelser. Vi kunne vel ikke Andet, end med hiint Medlem af Udvalget være enige i, at det vilde have været særdeles uønsket, om Indførelsen af Rævninger havde fundet Sted samtidigt med Forelæggelsen af en ny Presselov, idet vi erkende, hvor vigtigt hiint Institut er netop for Presseovertrædelser, der som oftest vilde være af politisk Natur. Men paa den anden Side skjønte vi dog ikke rettere, end at der ikke i denne Omstændighed er tilstrækkelig Anledning til at tilbagegive en Lov, der hæver de flere deels mislige deels haarde Bestemmelser, der findes i den nugældende Lovgivning om Presseforholdene, og det saameget mindre, som Udfærdigelsen af en saadan ny Lov ikke paa nogen som helst Maade kan bevirke, at Indførelsen af Rævninger udsættes.

Hvad dernæst angaaer de ovenfor specielt berørte Paragrapher, da kunne vi heller ikke erkære os enige i, at de udgaae. Vi erkende vel, at de rigtigere havde Plads i Love, der

angik de Lovovertrædelser i Almindelighed, som deri omhandles; men vi indsee dog ikke, at der i det Væsentlige kan være Noget at ændre imod, at de optages i denne Lov, især da disse Paragrapher med de Forandringer, Udvalget vil foreslaae, maa erkendes at indeholde Forbedringer i denne Deel af Lovgivningen.

Idet Udvalget nu dernæst gaaer over til at udtale sig over selve Lovudkastet, tillade vi os at yttre, at, ihvorvel vi have fundet os foranledigede til at indstille, at der foretages flere ikke uvæsentlige Forandringer, kunne vi dog ikke Andet, end i de fleste Hovedpuncter bifalde Bestemmelserne i samme, da de tilfugte at indføre ikke ubetydelige Forbedringer i den nuværende Presselovgivning. Det solidariske Ansvar, som denne paabyrder Forlægger og Bogtrykker lige med Forfatter og Redacteur (Frdn. 27de Septbr. 1799 § 16), er saaledes hævet; fremdeles bortfalder efter Lovudkastet den nugældende Bestemmelse (Frdn. 27de Septbr. 1799 § 16) om, at Forfatterens og Forlæggerens Navn skal nævnes paa Skriftets Titelsblad. Endvidere ere de nugældende, idet tidsvarende, Straffebestemmelser for private Injurier, navnlig i Lovens 6—21, hensigtsmæssigt forandrede, og Straffen for de Lovovertrædelser, Udkastet omhandler, betydeligt formildede.

Det 1ste Affnit i Lovudkastet omfatter §§ 1—7 og indeholder de Bestemmelser, ved hvilke der i Almindelighed skal tilvejebringes Sikkerhed for, at der ved ethvert Skrift er en ansvarhavende Person, som det Offentlige eller den Private kan holde sig til med Hensyn til Skriftets Indhold. Ved disse Paragrapher have vi fundet Anledning til at gøre følgende Bemærkninger.